

לאה ניקל
ציירת
2005 – 1918

לאה ניקל נולדה באוקראינה ב-1918 ועלתה לישראל בשנת 1920 ומאז גדלה בתל-אביב. בגיל 16 החלה ללמוד ציור אצל חיים גליקסברג. בשנת 1946 נרשמה לסטודיו של יחזקאל שטרייכמן ואביגדור סטימצקי, מחשובי האמנים בקבוצת אופקים חדשים, ולמדה שם שנתיים. בשנת 1950 החליטה לצאת לפריז ונשארה שם עד 1961, בתקופה מכריעה באמנות האירופית שלאחר מלחמת העולם השנייה, והושפעה רבות מן האווירה הקוסמופוליטית ששרתה בפריז והתערתה בחיי האמנות שם. משנת 1954 חל מפנה ביצירתה: היא התוודעה לסגנון "טאשיזם", המבוסס על זרימה והתזת צבע. למרות העבודה בסגנון הזה היא בנתה קומפוזיציה מאורגנת בציוריה. ציוריה מתאפיינים בצבעוניות עזה ובגדול, היא הרבתה להשתמש בטכניקות של חריטה, ציור באצבעות, טפטוף ושרבוט. באותה שנה היא הציגה את תערוכת היחיד הראשונה שלה בגלריית קמרינסקי שבתל-אביב. תערוכת היחיד הראשונה שלה בפריז הוצגה ב-1957 בגלריית קולט אלנדי (Galerie Colette Allendy). לאחר שובה ארצה השתתפה בתערוכה קבוצתית בבצלאל ובמוזאון תל-אביב והתיישבה באשדוד.

בשנת 1964 ייצגה את ישראל בביאנלה של ונציה, עם יגאל תומרקין ואריה ארוך.

לאה ניקל זכתה בפרסים רבים, ובהם בפרס דיזנגוף לאמנויות הפלסטיות (1982), דוקטור לשם כבוד מטעם מכון ויצמן לפילוסופיה ובפרס ישראל לציור (1995).

היא נפטרה בספטמבר 2005 ממחלת הסרטן ונטמנה בבית העלמין במושב קדרון.

עיריית תל-אביב קבעה לוחית זיכרון בכניסה לביתה שברח' דוד הראובני 9 ב'פון.